

JENNIFER A. NIELSEN

HAINININ
OYUNU

Çeviren
Deniz Arı

*Galip yoktur hainin oyununda.
Yalnız ayakta kalanlar olur oyun sonunda.
Kandır, yoksa kandırılan olursun.
Ez geç, yoksa ezilen sen olursun.
Oyna... yoksa öldürölürsün.
Şimdi hamle sırası bende.*

• BİR •

K E S T R A

Son üç yıldır ortalarda olmayışımın ardında yatan gerçek, herkesin sandığından farklıydı.

Babamın beyan ettiğinin aksine, sürülmüş değildim. Lav Çayıruları acımasız, toprağında ot bitmeyen bir yerdi ve insanın çıplak ayağıyla bir diken keşfetmesi gibi bir çekiciliği vardı. Ama mutluluğumu babamın politik taleplerine feda etmektense, Lav Çayıruları'nda yaşayıp gitmeyi mutlulukla kabul edebilirdim.

Ülkemdeki pek çok insanın şüphelendiğinin aksine, saklanıyor da değildim. Kaçırılmaktan son anda kurtulduğum o günün ilerleyen saatlerinde Çayırular'a gönderilmiş olduğum doğrudu ama şimdi Darrow beni korumak için yanımdaydı. Onun sayesinde artık öncekinden daha da güçlüydüm.

Terbiyeli bir genç hanımefendi olmayı öğreniyor falan da değildim. Hatta bunun tam tersi söz konusuydu. Nedimem Celia, Darrow'un bana kullanmayı öğretmekten haz aldığı kılıçlar ve disk oklarını bir kenara koyup elime saç fırçası veya dikiş iğnesi almam için elinden geleni yapmıştı. Ama en azından şimdiye kadar, iğnelerle elime verdiğim hasar, bir kılıcın keskin tarafından gördüğüm hasardan çok daha fazlaydı.

İşin gerçeği, Lav Çayıruları'nın nerede olduğunu çok az kişi bilirdi ve bu yüzden burası, kendimi tamamen özgür hissettiğim ilk yerdi. Bıçak kadar keskin siyah taşlardan oluşan bu labirenti keş-

fetmekte özgürdüm. Bilinmeyen Göl'ün kıyısındaki taştan evde oturmak ve çarpık ahşap masada Darrow, aşçı ve Celia'yla yemek yemekte özgürdüm.

En azından o geceye, altı hükümdarlık askeri beklenmedik bir şekilde gelip de babamın eve, Woodcourt'a dönmem için gönderdiği haberi getirinceye kadar.

Neden? Benim tarafımda hiçbir değişiklik olmamıştı ve babam da kesinlikle geri adım atacak bir adam değildi. Ama buna rağmen işte bu gece, emniyetli bir arabanın içinde oturmuş, tekerlerin altında ezilen çakıl taşlarının aralıksız sesini duymazdan gelmeyi başaramadan yol alıyordum. Kendimi kapana kısılmış gibi hissettim.

Hayır, gerçekten de kapana kısılmışım; bu düşünceyle boğazım düğümlendi. Lav Çayırı'nda hayat güzeldi. Kadim bir yanardağın ara sıra gürlmeleri ve havada asılı, insafsız bir sülfür kokusu dışında, hep birlikte basit bir hayatın keyfini çıkarmaktan mutluyduk. Kuralların az, her gün bana onları nasıl da hayal kırıklığına uğrattığımı söyleyen insan sayısının daha da az olduğu bir hayat. Neden eve dönmek zorundaydım ki?

"İyi misin, Kestra? Endişeli görünüyorsun." Arabada tam karşımda oturan Celia, son bir saati parmaklarını birbirine dolayıp durmakla geçirmişti. Gergindi ki bu da pek şaşırtıcı sayılmazdı. Ben de gergindim. Üç yıldan sonra babamla ilk görüşmemin başarısızlıkla sonlanması oldukça olasıydı.

Serpilmekte olan bir çiğdem çiçeği, bir bulut kadar hassas Celia, hizmetimde olmak için fazlasıyla narin bir kızdı. Saçları benimkinden çok daha açık renkte ve doğal olarak kıvrıkcıktı ki bu bende keskin bir kıskançlık hissi doğuruyordu. Ama elbette, Dallisor ailesinden olduğum için, kendimi bir başkasından daha aşağı seviyede hissettiğimi asla itiraf edemezdim.

"Ben iyiyim," dedim Celia'ya. "Sadece bu yolculuğun bitmesini istiyorum artık." Ne kadar süredir bu arabanın içinde mahsurduk? Birkaç saat geçmiş olmalıydı ama taş evi arkada bıraktığımızdan beri, dünyanın yeni bir yüzyıla adım atmış olduğunu keşfetmek de

beni şaşırtmazdı. Aşçı büyük ihtimalle artık yaşlı bir kadındı. Veya *öncekinden* daha yaşlı.

“Bir saat sonra hana ulaşmış oluruz.” Celia sabırlı bir şekilde konuştuğu sürece, bu sabrın eninde sonunda bana da geçeceğine inanırdı. Bense bundan şüpheliydim.

Celia benden sadece iki yaş büyük olsa da bana bir yıldır katlanıyordu ki bu da hizmetimde bulunmuş nedimler arasında bir rekordu. Önceki nedimem Ibbi üç aydan az dayanabilmişti. Ibbi, Darrow’un benim zorlu karakterimden değil de Lav Çayırıları’nın sıklığından kaynaklandığı konusunda ısrar ettiği “hezeyan nöbetleri” geçirirdi. Bu nöbetlerin kaynağı konusunda ben de Darrow’un şüphelerini paylaşıyordum. Ibbi’nin son nöbeti, uyurken onu iğnelememin ardından yaşanmıştı. Benim hatam değildi. Çok sıkılmıştım.

Ama o akşamki sıkıntılığım, şu andaki can sıkıntım ve bu tekerlekli tabuttan kaçıp gitme isteğimle kıyaslanamazdı bile. Saldırlardan korunmak adına, emniyetli arabaların yan tarafları metalden yapılırdı ve kalın camlı tek bir minik pencereleri olurdu. Arabanın çelikten tekerleri yoldaki herhangi bir şeyi ezip geçebilirdi; herhangi bir saldırgan dahil. İçinde bulunduğumuz arabanın tavanının bir köşesinde bir berraktaş asılıydı ama taşın parlaklığını yenilemek için onu ellerimle ısıtsam bile, bu bana içinde bulunduğumuz mekânın darlığını hatırlatmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Bu araba aynı zamanda hayatımın bundan sonra ne hâle geleceğine dair bir sembol gibiydi. Belki de bildiğim ve sevdiğim –beni ben yapan– her şey kısa bir süre sonra son derece güvenli ve münasip, küçücük bir dünyaya kısıtılacaktı.

Dayanılmaz bir hayat.

Darrow’un beni anladığından şüphem yoktu.

Zavallı nedimemin bundan önce çokça şahit olduğu türden bir sırtışla öne doğru eğildim, kilidi açtım ve elimi kapı koluna koydum.

“Araba hareket hâlinde, leydim.” Celia’nın o keskin gözlerinden de hiçbir şey kaçmazdı.

“O zaman düşmesem iyi olur.” Metalden, ağır kapıyı dışarı doğru açtı ve keskin akşam rüzgârı bir anda yüzüne çarptı. Altı-mızdaki toprak yol kuru olmasına rağmen, havada yağmur kokusu asılıydı. Yarım ay geceyi aydınlatmakta pek başarılı değildi ama yolun iki yanında yüksek ağaçlar vardı ve kulağıma çalınan sese bakılırsa yakınlarda bir nehir olmalıydı. Bu da bana Lav Çayırı ile Highwyn’in etekleri arasındaki herhangi bir noktada olabileceğimizi anlatıyordu.

Celia elini koluma koydu. “Garnizon askerleri bunu pek hoş karşılamayacak...”

“Eh, ben de onlardan hoşlandığımı söyleyemem.” Garnizon, Hükümdarlık Lordumuz Endrick’in komutası altındaydı. Bu unvanın sebebi, basit bir “kral” unvanını yeteri kadar haşmetli bulmasıydı. Lord Endrick’e hizmet etmenin koşullarından biri de, askerlerin kalbinin bir parçasının çıkarılarak yerine Lord Endrick’in gerekli gördüğü durumlarda kontrolü eline almasını sağlayan büyümlü bir demir topun yerleştirilmesiydi. Bu askerlerin lakabı da buradan geliyordu: Demirkalpler. Asla bir iltifat sayılmazdı.

Celia tekrar protestolarına başlamadan önce, ki bunu yapması kaçınılmazdı, kapı çerçevesinde sağlam bir noktayı sıkıca kavradım ve bir ayağımı basamağa attım.

“Darrow!” Sürücü koltuğuna doğru bağırdım.

Darrow benden neredeyse otuz yaş büyüktü ama yarısı yaşındaki birinin enerjisine ve canlılığına sahipti. Nadiren taranan siyah saçları, her zaman düzeltilmeyi bekleyen bir sakalı ve en azından benim fikrime göre, aşçıya karşı romantik hisleri vardı. Lav Çayırılarını terk edişimle birlikte aşçının da görevinden azat edilmiş olması hiç de adil değildi.

Darrow beni gördüğünde başını iki yana salladı. “Emniyetli arabada olmanın bir sebebi var, Kestra!”

“Şu an içinde olmamamın da başka sebepleri var. Bana elini uzat!”

Darrow güldü ve sonra kayışları bir eline toplayarak sürücü

koltuğundan bana doğru eğildi. “Tekerleklerin üstünden aşmalısın yoksa seni aşağı çekerler.”

Darrow eskiden beni bu tür riskli davranışlardan uzak tutmaya çalışırdı ama kafama koyduğum bir şeyi nihayetinde yapacağımı anladıktan sonra, taktik değiştirmişti. Artık bana aldığım riskler karşısında nasıl hayatta kalacağımı öğretiyordu.

Kapı çerçevesindeki kavrayışımı kontrol ettim ve sonra keskin akşam rüzgârına karşı gözlerimi kırpıştırarak dışarı doğru ilk adımımı attım. Bu iyi bir fikir değildi. Bunu yapmamın sebebi de zaten iyi bir fikir olmamasıydı. Başka hiçbir işe yaramasa bile, bana Lord Endrick’in en yeni yaratığını yakından inceleme fırsatı verecekti: Oropod. Arabayı çeken bu yaratıklar beni büyülemişti. Oropodlar atlardan sadece biraz daha büyüktü ama bir kar sürüngeninin kas yapısına sahiplerdi. Yeşil-desenli deriyle kaplı bedenini iki güçlü arka ayağı ile ittiriyordu. Çayırılar’ı terk etmeden önce, garnizon lideri bu yaratıkların ön pençelerinin dövüşmek veya tırmanmak için nasıl kullanılabileceğini açıklamış, ardından bize sivri dişlerini göstermişti. Sadece yapıp yapamayacağımı anlamak için, hâlâ Çayırılar’dayken oropodlardan birini sürmeyi talep etmiştim. Ama bir oropodun binicisinin kokusuna alışkın olması gerektiği, yoksa onu sürmeye çalışan kişiyi yiyeceği cevabını almıştım. Lord Endrick’in bu yaratıkları bu kadar sevmesinin sebebi de bu olmalıydı zaten.

Celia arabanın camını açtı. “Bu son derece pervasız bir davranış, leydim. Babanız üstünüzde tek bir çizik bulursa, beni öldürür.”

Bu yorumuna gülüp geçme düşüncesiyle başımı çevirip ona baktım. Ama Celia’nın sesi gerçekten endişeli geliyordu ve endişelenmekte haksız sayılmazdı.

Babamın evinden gönderildiğimden henüz on üç yaşında, onun kusurlarının sadece kendi idrak kabiliyetimin yetersizliğinden kaynaklandığını düşünenecek kadar küçüktüm. Tüm soğukluğuna karşı onu sevecek ve onun da beni sevdiğine kendimi inandıracak kadar küçük. Üç yılın ardından, şimdi kalbinde bir parçacık olsun sevgi kaldı mı diye merak ediyordum. Babamın kalbi hâlâ atıyordu, yani

içinde hâlâ bir parça insanlık kalmış olmalıydı. Buna karşın, Lord Endrick'in baş danışmanı olabilmek için zalimliğe özel bir yatkınlığı olması gerekiyordu. Babamın Endrick adına yaptığı korkunç şeyleri tahmin bile edemiyordum.

Celia bir kez daha bana seslendikten sonra, Darrow'a arabanın içine geri döneceğimi bildirdim. Bu onunla yapmak istediğim konuşmayı da ertelemem gerektiği anlamına geliyordu ama Celia'nın başının benim yüzümden belaya girmesi riskini göze alamazdım.

Ben daha içeri doğru bir adım atmadan, yolun iki yanındaki ağaçlıklardan bir *vuuuu* sesi yükseldi. Başta sesin ağaçların arkasından bir anda uçuşan yarasalardan geldiğini düşündüm ama sonra garnizon askerlerinin haykırışlarını işittim. Sesin kaynağı disklerdi; onlarca disk.

"İçeri gir!" diye bağırdı Darrow, bir yandan dizginlere asılırken.

Dört hükümdarlık askeri arabanın önünde giderek bize eşlik ediyordu. Bu adamlardan üçü disklerin keskin kenarları tarafından ânında biçildi ve fazla uzaklaşmadan dördüncü asker de vuruldu. Arabanın arkasından takip eden iki asker bana başımı eğmemi haykırdı ama ben kıpırdamayacak kadar dehşete düşmüştüm. Saniyeler sonra bu askerler de vuruldu ve oropodlarının üstünden düşerek yere yığıldı.

Korku içime öylesine hâkim olmuştu ki aklımı toplamakta zorlanıyordum.

Garnizonum artık yoktu. Hepsi ölmüştü. Sadece birkaç saniye içinde. Bunu yapan kim olabilirdi? Ve neden?

"Eğil, Kestra!" diye emretti Darrow.

Bu sefer talimata uyararak kapı çerçevesine sıkıca tutundum ve dizlerimi büktüm. Darrow keskin hamlelerle öndeki binicisiz oropodların çevresinden dolaşmakla meşguldü ve bu yüzden kapıyı geri açamıyordum. Bir başka disk saldırısı gelirse tamamen savunmasızdım. Arabamızı hâlâ iki oropod çekiyordu. Bu oropodlar da düşerse yolda kapana kısılırdık.

Ama bizi tuzağa düşürmek isteyen kimdi ki?

Yıllar önce beni kaçıran Sürülmüşler Klanı, ailemin azılı düşmanlarıydı ve Hükümdarlık tarafından sürgüne gönderilmişlerdi. Tutsakları olduğum ve bir şekilde beni öldürmeyi başaramadıkları dört günün ardından Darrow imdadıma yetişip beni kurtarmıştı ve o günden beri, Sürülmüşlerin geri dönmesi ihtimaline karşı benim hizmetimdeydi.

Ne var ki bu saldırının arkasında Sürülmüşler var gibi durmuyordu. Sürülmüşler bunun gibi ince bir şekilde planlanmış saldırılarla tanınmazlardı.

Bu tür saldırıları yapanlar genelde Koraklardı. Bu düşünceyle kemiklerime kadar ürperdim.

Son üç yıldır *neden* ortalarda olmadığım önemli değildi. Önemli olan, bu süre içinde kimsenin *nerede* olduğumu veya bu akşam eve dönüş yolunda olduğumu bilmiyor olması gerektiği idi.

Ama ağaçların arkasında saklananlar her kimse, onlar biliyordu. Benden istedikleri şey her neyse, belli ki bunu elde etmek için insanları öldürmekten de çekinmiyorlardı.

Başım ciddi şekilde beladaydı.

• İKİ •

K E S T R A

Darrow bir süredir arabayı hızla ileri sürüyordu ama şimdi yavaşlamaya başlamıştı. Bu iyiye işaret değildi. Başımı cesaret edebildiğim kadar uzatarak arabanın yanından dışarı bir göz attım. Yolun ilerisinde çok sayıda atlı duruyordu ve yüzleri arkadan yükselen ayın ışığını almadığından gölgeler altında gizli kalmıştı. Bu adamlar her kimse, bizden sayıca oldukça üstünlerdi.

Ellerim titriyordu ama onları sabitlemek için çabaladım. Bunu yapabiliyordum. Bunu yapmam gerekiyordu. Bacağımı çevreleyen jartiyerime sıkıştırılmış olan bıçak, işte bunun gibi nedenlerden ötürü oradaydı. Celia bıçak kullanamazdı ama Darrow silahlarla donanmış hâldeydi ve ben de üstüme düşeni yapabiliyordum. Bu kadarının yeterli olması gerekiyordu.

Darrow bana bakarak nerede durduğumu tekrar aklına not etti. “Arabayı yan çevirerek atlaman için yavaşlatacağım.”

“Ya Celia...”

“Bunlar Koraklar. Senin için buradalar.”

Normal koşullar altında Darrow’un gülmesine ve babamın da ciğerinin sönmesine sebep olacak bir küfür savurdum. Ama küfür etmek için doğru bir zaman vardıysa, işte şimdi o andı.

Antora’nın kontrolü için yapılan savaşlar, hep iki aile arasında gerçekleşmişti; Dallisor Ailesi ve artık genel olarak Sürülmüşler adıyla

la bilinen Halderian Klanı. En son savaştan önce bile, Dallisor ailesi sayıca üstün, güçlü bir hâle gelmiş ve birçok kez hükmetmeyi başarmıştı. Şimdi ise basitçe muazzam derecede güçlüydük. Dallisorların hepsi Lord Endrick'e hizmet ederdi. Başlarındaysa babam vardı. Hepsini Lord Endrick'e sadık olan ordularımızla birlikte topluca Hükümdarlık olarak tanınıyorduk. Yurttaşların sevgisinden yoksunluğumuz, onlardan beklediğimiz saygı ve Hükümdarlık olarak hiçbir yere gitmiyor oluşumuzla dengelenmişti. En azından Sürülmüşler yüzünden olmayacaktı bu. Savaştan beri, Sürülmüşler Klanı bize meydan okumak için fazlasıyla zayıf düşmüş ve darmadağın olmuş hâldeydi.

Korak asileri ise ciddi bir endişe kaynağıydı. Bu sıradan yurttaşlar Hükümdarlık'tan nefret ediyordu ve Sürülmüşlerin yeniden organize olmasını beklemekten de sıkılmışlardı. Var oldukları yedi yıl süresince Hükümdarlık, Korak asilerinin sayısını azaltmakta başarılı olamamıştı. Koraklar ülkeyi içeriden hırpalıyordu. Elimde olmadan, benim için de benzer bir planları olup olmadığını düşündüm.

"Koşma zamanı, Kestra!" diye seslendi Darrow.

Kalbim bir dehşet hissiyle sıkıştı. Darrow bana bu gibi durumlarda ne yapmam gerektiğini öğretmişti – yani öğretmiş olduğunu biliyordum ama öğrettiği her neyse, o anda aklımdan uçup gitmişti. Bir yanım hâlâ üç yıl önceki o zayıf kız gibi hissediyordu. Korkudan donup kalan ve öldürülmeyi bekleyen o kız gibi.

Hayır. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. *Atla. Saklan. Koş ve arkana bakma.* Darrow'un yapmamı istediği şey buydu.

"Atla, Kestra. Şimdi!" Darrow'un telaşlı sesi beni harekete geçmeye zorladı.

Atladım ve yere düşerken yuvarlanmaya çabaladım. Omzum toprağa sertçe çarptı ve dizim bir taşa denk geldi. Ama hızla ayağa kalktım, eğildim ve yolun yanına doğru koşturdum. En yakındaki ağaçlara ulaşmak için kısa bir koşu mesafesi vardı ama bunu başatabilirdim.

Neredeyse aynı anda, bir ses Darrow'a durmasını haykırdı ve

Darrow da bu talimata uydu. Celia arabanın kapısını kapamıştı ama onu koltuğun bir kenarına büzülmüş, korkudan donup kalmış hâlde hayal edebiliyordum. Darrow ellerini havaya kaldırdı.

“Fazla paramız yok ama olan kadarını almakta serbestsiniz,” dedi Darrow.

Bir ses onu cevapladı. “Bu akşam istediğimiz şey para değil. Koraklar sadece ihtiyaçları olanı çalarlar.” Bir kalp atışı süresince sessizlik oldu. “Veya istedikleri kişiyi.”

Koş.

Bu kelime kalbimin atışı veya kulaklarımdaki çınlamayla birlikte bir şekilde daha da yükselerek beynimde yankılanmaya başladı. Basit kurnazlıklarla, yolun dışında ve ağaçların arkasında bekleyen asilerden kaçınabilirdim. Ama koşup gidersem Darrow ile Celia’ya ne olacaktı? Korakların gaddarlığı ve öldürme hevesleri konusunda çokça şey işitmiştim. Asıl hedefleri benken, hizmetkârlarımı onların eline bırakıp gidebilir miydim?

Eteğimi, bıçağımı aniden çekebileceğim kadar yukarı kaldırdım ve daha iyi görebileceğim bir noktaya doğru iki büklüm ilerledim. Ay ışığı altında sekiz at sayabildim ama bazı atların binicileri ellerinde disk oklarıyla yolun kenarında duruyordu. Kullandıkları bu oklar, Hükümdarlık’ta kullanılanlardan biraz daha büyüktü ve bizim dikey oklarımızın aksine yatay olarak tetiklenmek üzere tasarlanmışlardı. Buna ek olarak, diskler okla bağlantılı bir bohçadan otomatik olarak yaya kayıyordu, ki bu da görece az sayıda asinin nasıl böylesine kapsamlı bir saldırı gerçekleştirdiğini açıklıyordu.

“Arabada kim varsa dışarı çıksın!” Bağırmanın kim olduğunu göremesem de yolun ortasındaki atın üstünde oturan kişi olduğunu fark ettim.

Celia bu talimata uymak zorunda değildi. Pencereyi kilitler ve kapıyı da sürgülerse, bu adamlar onu dışarı çıkarmakta epey güçlük çekerdi.

Ama yine de arabanın kapısı açıldı ve Celia elleri havada dışarı çıktı. “Lütfen canımı yakmayın. Artık yalnızım.”

Artık? Sesli bir şekilde iç geçirmemek için kendimi zor tuttum. Celia bunca süre bana iyi hizmet etmişti ama beyni her zaman tam kapasitede çalışmıyordu.

Ayağında binici çizmesi bulunan ve üzerine tam oturan bir ceket giymiş bir kız atından indi ve Celia'yı kavrayarak oropodların tam önünde onu dizlerinin üstüne çöktürdü. Bıyık altından bir küfür daha savurdum. Oropodlar, Celia'nın kokusunu tanımıyordu. Eğer o yaratıklara çok yakın durursa oropodlar onu ısırmaya yeltenebilirdi.

Oropodlar, Korakların da kokusunu tanımıyordu. Eğer onları koşum takımlarından serbest bırakabilirsem, saldırınlara ne kadar zarar verebilirlerdi? Ama bu durumda Celia'nın sonu ne olurdu?

İkinci bir asi hızlıca arabanın içini kontrol etti ve arabayı saran metalin değeri konusunda bir yorum yaptı. Üçüncü bir asi sandığı mı açtı ve içindeki giysilerimi dışarı fırlattı. Sanki demirden bir sandığın içinde, giysilerin arasında kıvrılmış hâlde saklanmak çok dâhice bir fikirmiş gibi.

"Arabadan atlamış olmalı," diye seslendi at üstündeki adam. "Herkes aramaya başlasın!" Sesini biraz daha yükseltti. "Kendi iyiliğin için, Kestra Dallisor, hemen teslim ol!"

Adımı biliyorlar mıydı? Son üç yıl boyunca babamın bile adımı hatırlayıp hatırlamadığını merak edip durmuştum ama belli ki asiler biliyordu. Neden ben? Hedefleyebilecekleri başka Dallisor aileleri veya Hükümdarlık için daha değerli Dallisor kızları vardı. Benim hayatım Koraklar için çok da önemli olmazdı.

Endişelenecek bir sebep daha.

Asiler beni aramak için dağılırken, yoğun dallarının arkasında ay ışığından uzak durabilmeyi umut ederek iki kayın ağacının arasına saklandım. Elim bıçağımı sıkıca kavramıştı. Hazır. İstekli.

İki Korak o kadar yakınımından geçti ki o isyankâr kokularını alabiliyordum. İçlerinden biri hemen hemen Darrow yaşlarındaydı ve saçları anormal beyazdı. Elinde benim kolumdan daha uzun bir tetikli kılıç taşıyordu. Bu silahın Hükümdarlık askerleri dışında

kullanımı yasadıydı. Silahı kullanan kimse bu kılıcı birine sapladıktan sonra bir tetiğe basarsa, kılıcın iki yarısı ortadan ayrılırdı. Bu silahın insana ölmeden hemen önce çektirdiği acıyı hayal bile edemiyordum.

Bu adamı biraz uzaktan takip eden ikinci adam ise biraz daha genç ama çok daha kısa boylu ve önceki adamın yarısı kadar zayıftı. Ayağının altında çatırdayan her dalla birlikte durup derin nefesler alarak, dura dura ilerliyordu. Hedefim işte bu adamdı.

Yanımdan geçtiği anda ağaçların arasından fırladım, bir kolunu kavrayarak bıçağımı omzuna doğru tuttum ve aşağı doğru bastırdım.

“Gitmemize izin verin!” diye bağırdım. “Yoksa adamınızı öldürürüm!”

“Nihayet ortaya çıktınız, leydim.” Koraklar adına konuşan adam başını bana doğru eğdi. “Sanıyorum ki sorunuz elinizde öldürebileceğiniz sadece bir adamımın olması. Benim elimde ise sizin iki adamınız var. Hesabını siz yapın.”

Darrow ayağının yakınında gizlenmiş, siyah diski önceden yüklemiş bir okla hazırda bekliyordu. Dikkat dağınıklığından faydalanarak oka doğru uzandı ama o daha ayağa kalkamadan önce bir asinin gümüş diski Darrow’un midesinde derin bir yara açtı. Darrow, yarısından kanlar akarak iki büklüm yere yığıldı.

Bir çılgılık atarak elimin altındaki adamı bıçakladım. Ama istediğim kadar öldürücü bir darbe indiremedim. Asilerin bana da saldırmaları ihtimaline karşın, yere serilmeden önce elimden geldiğince savaşmaya niyetli olduğumu gösterir gibi ileri doğru atıldım. Sonra Darrow’un karanlıkta yankılanan iniltisini işittim ve durdum. Arabada yara dağılayıcı tozumuz vardı. Darrow’u ve Celia’yı kurtarabildim. Ama savaşarak değil.

“Bıçağı yere at!” diye bağırdı biri bana. “Yoksa bunu da öldürürüz!” Adam, Celia’nın boğazına bir bıçak dayadı. Celia’nın gözleri korku içinde açıldı.

“Onu bırakın ve sürücümü kurtarmama izin verin,” diye cevapladım. “O zaman ben de bıçağı atarım!”

Biri beni arkadan kavradı ve boğazıma bir bıçak dayandı. “Hayır,” diye tısladı bir ses. “Emir verme zamanı geçti, Prenses. Bıçağı bırak.”

Ayakta kalabilmek için bile fazlasıyla gayret sarf ediyordum. Lav Çayırları’nda yaşadığım üç yıl boyunca, hep daha maceralı bir hayatın, aşçının akşama ne pişirdiği veya Celia’nın pazardan ne aldığını keşfetmenin ötesinde bir heyecan duygusunun hayalini kurmuştum. Şimdi, tam da o hayalin ortasındaiken, istediğim tek şey o taş eve geri dönmek ve bir kez daha unutulup gitmiş olmaktı.

Bıçağı bıraktım ve gözlerimi kapadım.

Darrow’un üç yıllık eğitimi ve harcanmış bir kaçma fırsatı. Bu benim kendi suçumdu. Artık Korak asilerinin esiriydim.

K E S T R A

Korak, Antora arazisinde bolca bulunan, istenmeyen bir bitkinin adıydı. Sık çalılıklar şeklinde biterdi ve ateşe verilmediği sürece ortadan kaldırılması neredeyse imkânsızdı. Asilerin bu adı seçmesinin sebebi de buydu zaten.

Onlar da istenmeyen bitkiler gibiler, dedim kendi kendime, arkamdaki asi beni at üstündeki adama, belli ki liderlerine doğru ittirirken. *Bu adam da sadece istenmeyen bir bitki.*

“Dizlerinin üstüne çöksün,” diye emretti lider.

“Hayır!” diye bağırdım. “Önce sürücüme, Darrow’a yardım etmelisiniz. Arabanın içinde bir miktar dağlayıcı toz var. O ölürse, beni de öldürseniz iyi olur çünkü sizinle işbirliği yapmayacağım.” Darrow karanlıkta, arkamda bir yerlerdeydi ve acıyla inliyordu. O sesi duymaya tahammül edemiyordum.

“Diğer hizmetkârın da, kız da elimizde.” Lider eyerinde öne doğru eğildi. “Onun senin için bir değeri var mı?”

“Lütfen sizden istediğimi yapın.” Yalvarmam gerekirse, yalvarmaya hazırdım. “Yardım etmezseniz Darrow hayatını kaybedecek.”

Liderin bir baş işareti vermesi üzerine siyah saçlı bir kız arabanın içine girdi ve bir dakika kadar sonra elinde minik bir toz bohçasıyla dışarı çıktı. Kızın bu tozun nasıl kullanılacağını bildiğinden emin değildim. Toz normalde sadece Hükümet’e sadık in-

sanların erişimindeydi. Kız, Darrow'un yanında diz çöküp yarayla ilgilenmeye başlar başlamaz, lider de atından indi. Çevresindeki adamların çoğundan daha kısa boylu ve zayıftı ama bir güç hissi yayıyordu. Bir noktada sağ bacağının dizden aşağısını kaybetmiş olmalıydı çünkü akıcı hareket etmesine yardımcı olan, içinde tüpler ve çarklar bulunan altın renkli, mekanik bir ayağı vardı. Keskin bakışlı gözlerine, griye çalan kısa sakalına, boynu ve bir yanağı boyunca uzanan yara izlerine bakılırsa, bu adamın hafife alınacak biri olmadığı açıktı.

Arkamda duran asi, kollarımı sırtımda kavuşturdu ve beni öne doğru eğilmeye zorladı. Muhtemelen bir işe yaramayacağını farkında olsam da bu adamlara gözdağı vermeyi umarak elimden geldiğince dik durmaya çalıştım.

"Ben Yüzbaşı Grey Tenger. Korakların lideriyim." Sesi sakin, duygudan yoksundu. Bu da bana pek bir şey anlatmıyordu. "Sen de Kestra Dallisor'sun."

"Fidyeye peşindeysen, ben bulabileceğin en kötü adayım. Babam beni uzaklarda tutman için bile sana daha fazla ödeme yapar." Babamın Lav Çayırları'ndaki hizmetkârlarıma yaptığı da tam olarak buydu; onlara beni evden olabildiğince uzakta tutmaları için para ödemişti.

"Fidyeye peşinde değiliz," dedi Tenger. "Ama babanla aranızın çok iyi olmadığını duymak güzel."

Bu ifade gerçeği anlatmakta yetersizdi. "Benden istediğiniz her neyse, Darrow'un elinizde olması sizinle işbirliği yapmam için yeterli. Nedimemi de tutsak etmeniz için bir anlamı yok."

"Senin değer verdiğin herkes benim için anlamlı." Tenger saçımın önüne düşmüş bir tutamı kavradı ve bıçağıyla ucundan bir parça kesti.

"Trol," dedim.

"Katil," diye yanıtladı.

"O dediğin sensin, leş kokulu domuz!"

"Tam bir Dallisor'sun. Hep son sözü söyleme peşindediniz." Sa-

çımdan kestiği tutamı ceketinin bir cebine koydu. “Senin nasıl biri olduğunu iyi biliyoruz, hanımefendi. Aptal değiliz biz.”

Alaycı alaycı sırttım. “Değil misiniz? Lord Endrick zaten toprağı kanınızla yıkamaya hevesliyen, bir Dallisor kızını öldürürseniz size ne yapmayı planlar dersin?”

Tenger ayağına doğru işaret etti. “Muhtemelen Hükümdarlık’ın yarım bıraktığı işi bitirir.” Espri yapıyorsa bile incelikten yoksundu ve yüzündeki sırıtış bir kurdu andırıyordu. “Ayrıca, Lord Endrick aramızda geçen bu konuşmadan haberdar olduğunda her şey için çok geç olacak.” Ben sessizliğimi koruyunca ekledi, “Baban Henry Dallisor. Hükümdarlık suçlarının destekçisi, masumların katili ve tiran Lord Endrick’in baş yalakası.”

“Babam hakkında bir kelime daha edeyim deme!” Ben babam hakkında istediğimi düşünebilirdim ama son nefesimi vermek paahasına da olsa onu düşmanlarına karşı savunmaya hazırdım.

Ne var ki Lord Endrick’i asla savunmaz, savunamazdım. Onu çevreleyen karanlık, elle tutulabilecek kadar koyu ve korkunçtu. Endrick benim doğumumdan kısa süre önce güç kazanmış ama hemen sonra Sürülmüşleri ve onu destekleyen herkesi neredeyse yok etmişti. Antora’nın bir zamanlar onur ve asaleti simgeleyen Kızıl Tahtı, kendisine meydan okuyan herkese karşı demirden bir yumruğa dönüşen Lord Endrick’in tahtı hâline gelmişti. Antoralıların çoğu onun ölümsüz veya ölümsüzlüğe yakın olduğuna inanırdı. Bu türden bir adama hizmet edebilmek için, babamın da aynı derecede güçlü olduğunu ona kanıtlaması gerekmişti. Babam da hizmetkârlarının herhangi bir zayıflığına tolerans göstermezdi.

Veya kızının. Güçlü olmak zorundaydım. Üstelik şimdi her zamankinden de çok.

Celia hâlâ yakınımda, dizleri üstündeydi. Ona en yakın duran oropod, o yeşil derili başını onun kokusuna doğru eğip duruyordu ama Celia kıpırdamadığı sürece güvendeydi. Biraz daha ileride Koraklar, Darrow’u taşımaya hazırlanıyordu. Yarasının bulunduğu yerde şimdi gümüşü bir çizgi uzanıyordu, yani en azından tozun

nasıl kullanıldığını keşfetmiş olmalıydı. Ama bu asiler dikkatli olmazsa, yara her an tekrar açılabilirdi.

“Sürücümle konuşmama izin verin,” diye yalvardım. “Lütfen.”

Tenger izin verdiğini belirten bir işaret yaptı ve hızla koşarak Darrow’un yanında soğuk toprağa diz çöktüm. Yanağına dokunarak ter ve gözyaşları yüzünden cildine yapışan toz toprağı sildim. İçimde bir panik duygusu belirdi. Ya ölürse? Sandığımdan çok daha fazla kan kaybetmişti.

“İyileşeceksin.” Bunu sadece ona kendisini iyi hissettirmek için söylediğimi muhtemelen tahmin edecekti ama bu yalanı duymaya belki de ondan çok benim ihtiyacım vardı.

“Ben iyiyim.” Keskin bir nefes aldı. “Yaram görüldüğü kadar kötü değil.”

Şimdi de o yalan söylüyordu. Ne yapmam gerektiğinden emin değildim. İçim korkuyla dolmuş ve boğazım düğümlemişti.

Darrow koluma dokundu. “Beni dinle. Bunu atlatacaksın, Kestra. Akıllı ol. Güçlü ol.”

“Hayır. Ben yapamam...”

“Senin hakkında korkunç şeyler söyleyecekler. Onlara kulak asma. Ayrıca senden ne isterlerse istesinler... onlara yardımcı olma.”

Gözlerime yaşlar doldu ve Darrow bulanıklaştı. Bu da o anda istediğim son şeydi. Onun yüzünü görmeye ve onu bu bulanık hâlden çok daha net bir şekilde hatırimda saklamaya ihtiyacım vardı. “Onlara yardımcı olmazsam seni ve Celia’yı öldürürler!”

“Küçük bir bedel... Antora’yı kurtarmak için.” Darrow’un solukları seyrekleşmişti ve her soluğu ona acı veriyordu. “Seni Henry Dallisor’un sevmesi gerektiği gibi sevdim. Çok üzgünüm...” Bilincini kaybetmek üzereydi ki bu da beni dehşete düşürmüştü. Göğsü hâlâ inip kalksa bile hayatını kaybetmekte olduğunu hissedebiliyordum. Devam etmeye çabaladı ama önceden beni tutsak alan asi, beni merhametsizce tutarak ayağa kaldırdı. Ya da daha doğrusu, bu hareketi yüzünden ona asla merhamet göstermeyecektim. Ya Darrow ölürse? Ya bu onunla geçirdiğim son dakikaysa ve

bu hayvanlar onun cümlesini bile tamamlamasına izin vermemiş olurlarsa?

Tenger, Darrow'un etrafındaki adamlara seslendi: "Onu bizim arabanın arkasına koyun. Hizmetkâr kızı da alın."

"Kestra!" Celia bir asi onu kollarından kavrayarak karanlığa doğru çekiştirirken bağırdı. "Yardım et, Kestra!"

Cevap vermek için dudaklarımı araladım ama ağzımdan hiçbir ses çıkmadı. Birkaç saniye içinde Celia'yı görüş alanımın dışına sürüklemişlerdi bile. Ne var ki hıçkırık seslerini hâlâ işitebiliyordum ve her hıçkırığı yüreğimi dağlıyordu. Darrow'u kollarından ve ayaklarından tutarak kaldırdılar. Öyle bir yarası olan biri için zalimceydi bu. Darrow onların umurunda bile değildi. Az sonra adamların arasında yalnız kalmıştım.

Tenger arkamda duran asiye seslendi. "Üstünde başka silah var mı diye kontrol et, Simon ve elini çabuk tut."

"Hayır!" Debelenerek serbest kalmaya çalıştım ama bu asi —Simon— ve kılıcı bana geçit vermedi. "Buna nasıl cüret edersin?"

"Cüret mi?" Tenger bıçakladığım adamı işaret etti. Darrow'un yarası ile ilgilenen kız tozun son parçalarını bu adamın yarasına dökmekle meşguldü. *Benim* tozum. Tekrar ihtiyaç duyması hâlinde Darrow'un hayatını kurtarabilecek olan tozum. "O adamın adı Pell ve sen onu bıçaklayıncaya kadar, bu geceki planımın önemli bir parçasıydı. Kendini bizden iyi sanma, hanımefendi. Leydinin üstünü arayın."

Simon bana arkamı dönmemi emretti. Geriye döndüğümde, Simon'un benden çok da büyük olmadığını fark ederek şaşırđım. Belki on yedi veya on sekiz yaşlarındaydı. Saçları benimkinden biraz daha koyu bir kahverengiydi ve yanları oldukça kısa kesilmiş, üstleriyse biraz daha uzun bırakılmıştı. Alnına düşen tutamın yerinde durmak bilmeyen inatçı bir tutam olduğunu tahmin ettim. Bu genç eğer bir Korak asisinden daha farklı bir konumda olsaydı, güçlü ve belirgin çene hatlarıyla birlikte çekici biri olarak değerlendirilebilirdi. Hakkını vermem gerekirse, kalın kaşlarıyla daha da belirgin hâle

gelen kahverengi gözleri oldukça güzeldi. O gözlerde bana tanıdık gelen bir şey vardı ama ne olduğunu bir türlü çıkaramadım. Ama eninde sonunda bulacağımdan şüphem yoktu.

Simon üstümü arama konusunda tedirginlik duyduğunu açıkça belirten bir şekilde elini kaldırdı ve ben de onu utandırmayı umarak ona elimden geldiğince dik bir bakış fırlattım. En kolay noktadan, bileğime sarılı deri bileklikten elimin üstü boyunca uzanarak üç parmağımdaki yüzüklere bağlanan aksesuarımı kontrol etmekle işe başladı.

“Bu nedir?” diye sordu.

“Sadece aksesuar. Başka bir şey değil.” Bu belki de akşam boyunca söylemek zorunda kalacağım bir sürü yalan arasında en büyüklerinden biri olduğu için, inandırıcı olmam gerekiyordu. Bu eldiven, kılıç kullanmayı öğretmeye başladığı ilk günlerde Darrow’un bana verdiği bir armağandı. Daha önce kendisi kullanmıştı ama onu nereden bulduğunu hiç açıklamamıştı. Kavrayış eldivenleri, Lord Endrick’in büyüyle donanmış nadir eşyalardandı ve takan kişiye normalden fazla bir güç bahsettikleri için oldukça değerli bir eşya olarak kabul edilirdi. Simon’ın bundan haberi olmamasını umdum.

Simon homurdandı. “Kavrayış eldivenini basit bir aksesuar olarak yorumlamak sadece Dallisorlara özgü olsa gerek.”

Yani biliyordu. Ben içimden küfrederken Simon bağları çözerek eldiveni gevşetti ve bileğimden çıkardı. Eldiveni Tenger’e fırlattı. Tenger bir saniye sonra eldiveni kendi bileğine geçirmeye başlamıştı bile.

Simon, muhtemelen batırılacak kadar sivriltilmiş gizli tokalara karşı, işe saçlarımı kontrol ederek devam etti. O tür tokalardan kullanmıyordum ama bu akşamdan sonra, birkaç tane sipariş etmeyi planlarım arasına koydum. Ardından pelerinimi geriye ittirdi ve kaba ellerinin cildime temas ettiğini hissettim. İçinde bulunduğum giysi, içliğime ait iki askı dışında omuzlarımı tamamen açıkta bırakıyordu. Simon askıları es geçerek ellerini kollarımda gezdirdi.

Sırtım ile vücudumun iki yanını da es geçti. Korsemin kumaşı o kadar ince ve dardı ki, herhangi bir silahı altına gizlemek neredeyse imkânsızdı.

“Bundan keyif alıyor musun?” Ses tonum duygularımı yansıtacak şekilde yakıcıydı.

“Bir ayının üstünü aramayı tercih ederdim.”

“Ben de öyle. Bu saldırıdan haberim olsaydı, yanımda bir tane getirirdim.”

“Ama haberin yoktu çünkü sizden daha akıllıyız.” İlk defa doğrudan gözlerimin içine baktı. Gülümsemesi zaferinden duyduğu gururu yansıtıyordu. Kibri. Ama infazı sırasında aynı gülümsemeyi takınabileceğini hiç sanmıyordum. Sonra çizmelerimi işaret etti. “Çizmelerini çıkar.”

“Sen çıkar.” Doğru pozisyona girerse ona güzel bir tekme savurmam işten bile sayılmayacaktı.

İşte o anda o aşinalık hissi tekrar zihnime doldu. Ben ufak bir çocukken tanıdığım bir Simon vardı. O çocuk bir hizmetkâr olarak Woodcourt'ta yaşıyordu ve çevremde benim yaşıma yakın az sayıda çocuktan biriydi. Arkadaş değildik; babam buna asla müsaade etmezdi. Ama... arkadaşça yakındık. Ama bunların bir önemi yoktu. Karşımdaki genç, o çelimsiz çocuk olamazdı. Bu imkânsızdı. Değil mi?

Simon kaşlarını çatarak önümde eğildi ve çizmelerimin bağlarını, içine parmaklarını sokup silah araması yapabileceği kadar çözdü. Bu son kısmı vakur bir şekilde atlatmaya niyetli bir hâlde dişlerimi sıktım. Sonra ellerini eteğimin üstünden, her iki bacağıma da kontrol edecek şekilde gezdirdi. Önce sol bacağıma, sonra sağ. Sağ baldırıma geldiğinde durakladı.

“Bu da ne?”

“Bir silah değil.”

“Ama altında bir silah olabilir. Çıkar ve bana ver.”

“Bu çok yakışsız bir istek.”

“Ya kendin çıkarırsın ya da ben çıkarırım. Karar senin, prenses.”

Karar benim mi? Bu tıpkı asılarak veya kafası uçurularak ölmek arasında karar vermek gibi bir şeydi. Adamotunu mu yoksa ağıotunu mu tercih ederdim? Koraklar hakkındaki hislerim kine mi daha yakındı yoksa nefrete mi?

Sırtımı asilere döndüm, eteğimi ancak yeteri kadar yukarı kaldırarak jartiyerimi aşağı indirip çizmemin üstünden çıkardım. Demiri eritecek türden bir bakışla onu Simon'a uzattım. Hâlâ korku içindeydim –korkmamak aptallık olurdu– ama artık öfkem korkuma baskın geliyordu.

Simon doğrudu ve üstümde hiçbir silah bulmadığını raporlarken jartiyeri de Tenger'e uzattı. Belki o anda üstümde bir silah yoktu ama mümkün olan en kısa sürede bu durumu değiştirmeyi planlıyordum.

O an geldiğinde de ilk hedefimin kim olacağı çoktan belliydi.

Babamın elinde fırsat varken bir şekilde öldürmekte başarısız olduğu o çocuk.